

[Tønnesen.]

ske — skal stå i den situation, at denne ungdom er værgeløs, fordi man har frataget den muligheden for at virke.

Vi kan ikke være bekendt, at vi igen skal risikere, at man kan tale om, at nogle unge mennesker, der påtog sig den allerværste og modbydeligste form for pligt, er drabsmænd. Jeg kan forsikre det høje folketing for, at mange af de mennesker, som følte sig udråbt som drabsmænd, er mennesker, som vi alle sammen respekterer, og som ikke mere er. Hvad gjorde disse mennesker ved sig selv? De tog deres eget liv. Jeg har kendt adskillige af dem. Den situation bør man ikke bringe sig i.

Dødsstraf er vi alle formentlig fuldstændig enige om er noget modbydeligt noget, men når dødsstraf optræder i en situation som den, der her er tale om, så er der tale om en ren og skær nødværgehandling, som må være hjemlet i loven af hensyn til den ungdom, der til enhver tid lever i dette land, hvis den ungdom skulle blive stillet i en situation, der minder om den situation, som vi andre engang oplevede.

Birgit Busk (U):

Det er ikke med glæde, jeg går imod det fremsatte forslag om dødsstraffens ophævelse, tværtimod. Når jeg alligevel vil tale for en bevarelse af denne strafform, så er det af bitter nødvendighed. Hvorfor? vil man spørge. Ja, hvis vi vender blikket tilbage og ser, hvad der skete efter den tyske kapitulaton i 1945, så turde svaret være givet. Ganske vist tilsigter vi alle en fred, men i erkendelsen af, at der stadig østpå findes stater med ekspansionstrang, således som Tyskland havde i 1940, så er bevarelse af denne fred noget af et spørgsmål.

Efter befrielsen i 1945 ville et ganske betydeligt antal mennesker være blevet myrdet, hvis de ikke var blevet interneret og senere dømt, men disse mennesker blev dømt efter noget så forsmædeligt for en retsstat som en tilbagevirkende straffelov. Det er en gentagelse af 1945, jeg ønsker undgået, og det undgår man ikke ved at afskaffe dødsstraffen for det, som forslaget omtaler, man gør det ved at bevare den, idet man derved har helt klare retningslinjer at gå efter, hvis landet engang skulle blive inddraget i krig eller blive besat af fjendtlige

tropper. Ved en bevarelse af loven, en klart formuleret lov, undgår man nemlig det begreb, som mange frygtede i 1945, de lange knives nat, hvor gadens parlament tager loven i sin egen hånd.

Derudover vil jeg gerne lige tilføje, at det må være af afgørende betydning, at den danske befolkning straks ved en besættelse får at vide, om det drejer sig om en fjendtlig besættelse eller en beskyttelsesforanstaltning. Det var der ingen der fik at vide i 1940, og det var nok en væsentlig grund til, at så mange blev dømt efter befrielsen. Det er forkert, det er utilladeligt, at befolkningen først efter befrielsen får at vide, at den tyske besættelse var af fjendtlig beskaffenhed, ja, endog at vi havde været i krig, sådan som Frode Jakobsen, kommunisterne og andre hævdede.

For at hindre en lignende rets- og lovforvirring og for at modvirke, at folketinget nogen sinde igen skulle stå over for at vedtage love af samme beskaffenhed som lov nr. 259 af 1. juni 1945, må jeg anbefale, at det fremsatte forslag forkastes.

Albertsen (S):

Som en af de vel 5-6 socialdemokrater, der har en holdning, som afviger fra den, vores gruppes ordfører har udtrykt, vil jeg gerne fremkomme med et par bemærkninger.

Jeg kan i mangt og meget følge den fremstilling og den vurdering, som SF's ordfører her har givet udtryk for. Som varm tilhænger af et retssamfund og som én, der også klart erindrer det tilbagefald for retssamfundet, der foregik i 1945 ved at indføre en lovgivning på disse områder med tilbagevirkende kraft, vil jeg meget nødig se det foreliggende lovforslag vedtaget, idet ingen kan opstille garantier for, at vi ikke kan komme i en lignende situation.

Jeg havde lejlighed til i den periode — som jo for mange af os var en periode, der gjorde et uudsletteligt indtryk på os, og som vi lovede også ville være noget, vi ville erindre senere med henblik på holdningen over for sådanne vitale og for samvittigheden store og belastende problemer — at følge mange af de diskussioner og meget af den stillingtagen, som man dengang nødvendigvis måtte blive konfronteret med, nemlig spørgsmålet om retten til at tage en andens